



TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2025)0034

Biała księga na temat przyszłości europejskiej obronności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 2025 r. w sprawie białej księgi w sprawie przyszłości europejskiej obrony (2025/2565(RSP))

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 136 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ostatnim dziesięcioleciu poważne zmiany geopolityczne, nasilone przez powrót wojny na dużą skalę naszym sąsiedztwie, stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa Unii, jej państw członkowskich, krajów kandydackich i odpowiednio ich obywateli; mając na uwadze, że UE jest obecnie celem ataków w związku z incydentami hybrydowymi w jej granicach, wojną na dużą skalę w jej sąsiedztwie oraz zmianą układu sił na świecie, co stanowi realne zagrożenie dla bezpieczeństwa UE i jej obywateli oraz wymaga natychmiastowych, ambitnych i zdecydowanych działań; mając na uwadze, że wojna napastnicza Rosji przeciwko Ukrainie jest przełomowym momentem w historii Europy; mając na uwadze, że wojna napastnicza Putina przeciwko Ukrainie jest powszechnie uznawana za atak na europejski ład pokojowy ustanowiony po II wojnie światowej oraz na cały porządek światowy;
- B. mając na uwadze, że porządek światowy ulega fragmentacji i coraz bardziej charakteryzuje się złożonymi oraz utrwalonymi niestabilnościami;
- C. mając na uwadze, że nie może być bezpieczeństwa europejskiego bez bezpieczeństwa w bezpośrednim sąsiedztwie Europy, począwszy od zdolności Ukrainy do przeciwstawienia się rosyjskiej wojnie napastniczej;
- D. mając na uwadze, że niedawne oświadczenia członków administracji USA, którym towarzyszy silna presja na Ukrainę ze strony przywódców USA, odzwierciedlają zmianę w polityce zagranicznej USA, ponieważ administracja Donalda Trumpa proponuje normalizację relacji z Rosją i coraz bardziej oczywiste jest, że Europa musi wzmocnić swoje bezpieczeństwo i obronność, aby być w stanie pomagać Ukrainie bronić się;
- E. mając na uwadze, że najszybsza i najszersza ekspansja zdolności Rosji następuje w pobliżu granic z Zachodem, podczas gdy UE nie podejmuje wystarczająco szybkich

działań na rzecz wzmocnienia swojej obronności;

- F. mając na uwadze, że Chiny – motywowane ambicją stania się światowym supermocarstwem – niszczą międzynarodowy porządek oparty na zasadach, prowadząc coraz bardziej asertywną politykę zagraniczną oraz wrogą politykę gospodarczą i konkurencyjną, eksportując produkty podwójnego zastosowania wykorzystywane przez Rosję w wojnie przeciwko Ukrainie, a tym samym zagrażając europejskim interesom; mając na uwadze, że Chiny również inwestują niebotyczne środki w swoje siły zbrojne, wykorzystują własną potęgę gospodarczą do tłumienia krytyki na całym świecie i dążą do uzyskania dominującej pozycji w regionie Indo-Pacyfiku; mając na uwadze, że Chiny, nasilając konfrontacyjne, agresywne i zastraszające działania wobec niektórych swoich sąsiadów, zwłaszcza w Cieśninie Tajwańskiej i na Morzu Południowochińskim, stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa w regionie i na świecie, a także dla interesów gospodarczych UE;
- G. mając na uwadze, że skutki wojen, terroryzm, brak stabilności i bezpieczeństwa, ubóstwo i zmiana klimatu w regionie Sahelu, Afryce Północno-Wschodniej i Libii poważnie zagrażają bezpieczeństwu UE; mając na uwadze, że brak stabilności i bezpieczeństwa w południowym sąsiedztwie i w regionie Sahelu są ze sobą ściśle powiązane i pozostają stałym wyzwaniem w kontekście zarządzania granicami zewnętrznymi UE;
- H. mając na uwadze, że bezpieczeństwo Europy jest powiązane ze stabilnością na kontynencie afrykańskim, a rosnąca obecność podmiotów spoza Europy świadczy o braku wystarczającego bezpieczeństwa i zaangażowania dyplomatycznego w regionie, które pozwoliłoby skutecznie stawiać czoła wyzwaniom i chronić strategiczne interesy UE;
- I. mając na uwadze, że w świetle pogarszającego się otoczenia zewnętrznego i pomimo poczynionych w ostatnich latach wysiłków zmierzających do zwiększenia gotowości UE na sytuacje kryzysowe za pomocą nowych przepisów, mechanizmów i narzędzi w różnych obszarach polityki, UE i jej państwa członkowskie pozostają narażone na liczne scenariusze kryzysowe;
- J. mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba dalszej reformy i wzmocnienia polityki obronnej UE w świetle ostatnich doświadczeń wojennych Ukrainy i wykorzystania nowych technologii wojennych;
- K. mając na uwadze, że państwa członkowskie mają różne polityki wojskowe i bezpieczeństwa, w tym polityki neutralności, i takie polityki należy szanować;
- L. mając na uwadze, że w interesie UE leży postrzeganie Ukrainy jako integralnej części rzeczywistego europejskiego systemu bezpieczeństwa;
- M. mając na uwadze, że Morze Czarne zmieniło się z drugorzędnego w główny teatr działań wojennych dla UE i NATO, a wraz z Morzem Bałtyckim stało się kluczowym regionem strategicznym dla bezpieczeństwa europejskiego w przeciwdziałaniu rosyjskiemu zagrożeniu;
- N. mając na uwadze, że region Arktyki nabiera coraz większego znaczenia pod względem rozwoju gospodarczego i transportu, a jednocześnie stoi przed wyzwaniami związanymi

ze zmianą klimatu i militaryzacją, a także wynikającymi z rosnącej konkurencji geopolitycznej i migracji;

- O. mając na uwadze, że w wyniku inwestycji w sprzęt wojskowy i amunicję w licznych sprawozdaniach, w szczególności w analizie luk w inwestycjach w obronność¹ z maja 2022 r., przeprowadzono analizę niepokojących braków w zdolnościach obronnych Europy;
- P. mając na uwadze, że Strategiczny kompas² został już w większej części opracowany i wynegocjowany przed 24 lutego 2022 r.; mając na uwadze, że Strategiczny kompas jest bardzo rozległą strategią zawierającą niewiele wskazówek dotyczących pilnej potrzeby osiągnięcia gotowości obronnej i zapewnienia zdolności obronnych i w zakresie odstraszania w celu przygotowania się na najpilniejsze zagrożenia militarne;
- Q. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Dragiego z 2024 r. w sprawie przyszłości konkurencyjności Europy³ zaakcentowano zapotrzebowanie na środki finansowe na europejską obronność w kolejnej dekadzie w wysokości 500 mld EUR i podkreślono połączenie słabości strukturalnych wpływających na konkurencyjność europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (EDTIB), a także wskazano rozdrobnienie, niewystarczające inwestycje publiczne w obronność i ograniczony dostęp do finansowania jako przeszkody dla zwiększenia zdolności EDTIB;
- R. mając na uwadze, że w swoim sprawozdaniu⁴ Sauli Niinistö podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie nie są jeszcze w pełni przygotowane na najpoważniejsze międzysektorowe lub wielowymiarowe scenariusze kryzysowe;
- S. mając na uwadze, że budowanie zdolności obronnych i dostosowywanie ich do potrzeb wojskowych wymaga wspólnej kultury strategicznej oraz wspólnego postrzegania i oceny zagrożeń, a także opracowania rozwiązań, które zostaną połączone w doktrynie i koncepcjach;
- T. mając na uwadze, że UE wielokrotnie nie była w stanie podejmować zdecydowanych działań w odpowiedzi na zagrożenia zewnętrzne z powodu wymogu jedności oraz że niektóre państwa członkowskie i kraje kandydujące blokowały lub opóźniały kluczową pomoc wojskową dla Ukrainy, a tym samym osłabiały bezpieczeństwo europejskie;
- U. mając na uwadze, że w świetle powyższych wyzwań i analiz przewodnicząca Komisji Europejskiej powierzyła komisarzowi do spraw obrony i przestrzeni kosmicznej oraz

¹ Wspólny komunikat Komisji i Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 18 maja 2022 r. w sprawie analizy luk inwestycyjnych w zakresie obronności i dalszych działań (JOIN(2022)0024).

² „Strategiczny kompas na rzecz bezpieczeństwa i obrony – dla Unii Europejskiej, która chroni swoich obywateli, swoje wartości i interesy oraz przyczynia się do międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa”, zatwierdzony przez Radę 21 marca 2022 r. i poparty przez Radę Europejską 24 marca 2022 r.

³ Sprawozdanie Maria Dragiego z dnia 9 września 2024 r. na temat przyszłości europejskiej konkurencyjności, a w szczególności jego rozdział czwarty dotyczący zwiększenia bezpieczeństwa i zmniejszenia zależności,

⁴ Sprawozdanie Sauliego Niinistö z dnia 30 października 2024 r. pt. „Razem bezpieczniej – wzmocnienie gotowości cywilnej i wojskowej oraz przygotowania w Europie”,

Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zadanie opracowania białej księgi w sprawie przyszłości europejskiej obrony w ciągu pierwszych 100 dni urzędowania;

- V. mając na uwadze, że Parlament i eksperci wzywają do opracowania białej księgi w sprawie obrony od ponad dziesięciu lat;

Historyczny czas dla europejskiej obronności: „stać się podmiotem zapewniającym prawdziwe bezpieczeństwo”

1. podkreśla, że UE musi działać niezwłocznie, aby zapewnić własne autonomiczne bezpieczeństwo, zacieśnić partnerstwa z państwami o podobnych wartościach oraz znacznie ograniczyć uzależnienie od państw trzecich; podkreśla zatem, że UE znajduje się w kluczowym momencie swojej historii i swojego rozwoju; podkreśla, że dotychczasowy scenariusz postępowania nie jest już możliwy, ponieważ doprowadziłoby to do końca ochrony i bezpieczeństwa Europy; uważa, że UE i jej państwa członkowskie stoją przed decyzją: albo połączą siły i działają wspólnie w skoordynowany sposób w celu przeciwdziałania zagrożeniom i atakom na bezpieczeństwo UE, albo pozostają osamotnione i wystawione na ryzyko ze strony agresywnych wrogów i nieprzewidywalnych partnerów;
2. przypomina, że UE jest projektem pokojowym i powinna dążyć do pokoju i stabilności, a jednocześnie potępiać akty agresji; zwraca uwagę, że aby osiągnąć pokój i stabilność, musimy wspierać Ukrainę i zwiększyć własną odporność;
3. podkreśla, że Europa nadal zdecydowanie stoi po stronie Ukrainy, z odwagą walczącej o nasze europejskie wartości, i przywołuje swoje przekonanie, że to na ukraińskich polach bitwy rozstrzygnie się przyszłość Europy; jest głęboko przekonany, że Europa stoi dziś w obliczu najpoważniejszego zagrożenia militarnego dla integralności swojego terytorium od końca zimnej wojny;
4. jest głęboko przekonany, że wzmocnienie bezpieczeństwa i obrony Europy wymaga nie tylko prostego zwiększenia ambicji i działań, ale całkowitej przebudowy naszego sposobu działania i inwestowania w nasze bezpieczeństwo i obronę, tak abyśmy od teraz wspólnie planowali, wprowadzali innowacje, rozwijali, kupowali, utrzymywali i rozmieszczali zdolności w sposób skoordynowany i zintegrowany oraz w pełni wykorzystywali uzupełniające się kompetencje wszystkich podmiotów w Europie, w tym NATO, aby stworzyć wspólną europejską obronność;
5. uważa, że Rosja, wspierana przez swoich sojuszników, w tym Białoruś, Chiny, Koreę Północną i Iran, stanowi największe bezpośrednie i pośrednie zagrożenie dla UE i jej bezpieczeństwa, a także dla krajów kandydujących i partnerów; ponownie w najostrzejszych słowach potępia niesprowokowaną, nielegalną i nieuzasadnioną rosyjską wojnę napastniczą przeciwko Ukrainie; odnotowuje jednak, że należy w pełni uwzględnić niestabilność w naszym południowym sąsiedztwie, wzrost chińskiej potęgi wojskowej i większą agresywność średnich mocarstw, które wydają się skłonne zagrozić współpracy transatlantyckiej w obszarze wspólnego bezpieczeństwa i zawrzeć układ z rosyjskim agresorem kosztem bezpieczeństwa ukraińskiego i europejskiego, które są jednym i tym samym; zauważa, że niedawne działania i oświadczenia administracji amerykańskiej jeszcze bardziej nasiliły obawy co do przyszłego stanowiska USA wobec Rosji, NATO i bezpieczeństwa Europy; wyraża w związku z

tym ubolewanie z powodu głosowania rządu USA, w porozumieniu z rządem Rosji, w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ i Radzie Bezpieczeństwa ONZ nad rezolucjami dotyczącymi trzeciej rocznicy rosyjskiej wojny napastniczej przeciw Ukrainie; zdecydowanie potępia groźby USA wobec Grenlandii;

6. podkreśla, że Europa musi wziąć na siebie większą odpowiedzialność w ramach NATO, zwłaszcza jeśli chodzi o zapewnienie bezpieczeństwa na kontynencie europejskim;
7. uważa, że dyplomacja powinna nadal stanowić podstawę polityki zagranicznej UE;
8. ponownie wzywa Turcję, będącą członkiem NATO i krajem kandydującym do Unii, o przestrzeganie prawa międzynarodowego, uznanie Republiki Cypryjskiej oraz natychmiastowe zakończenie okupacji i wycofanie swych wojsk z wyspy;
9. podkreśla, że UE musi teraz przyjąć holistyczne i przekrojowe podejście zakładające włączenie wymiaru obronności i bezpieczeństwa do większości obszarów polityki UE, uwzględniające zarówno instrumenty regulacyjne i finansowe, jak i zidentyfikowane potrzeby i braki w zakresie zdolności;
10. uważa zatem, że nadszedł czas zwiększyć ambicje polityczne i podjąć działania mające na celu przekształcenie Unii Europejskiej w rzeczywistego gwaranta bezpieczeństwa, podniesienie jej gotowości obronnej oraz utworzenie rzeczywistej Europejskiej Unii Obrony; przypomina, że przyjęcie Strategicznego kompasu było dobrym punktem wyjścia, ale zaznacza, że musi on zostać wdrożony w odpowiednim czasie; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzone niedawno instrumenty obronne UE i podkreśla pilną potrzebę zwiększenia ich skali, ponieważ działania UE w dziedzinie obronności nie mogą w dalszym ciągu charakteryzować się ograniczoną wielkością, rozdrobnieniem zakresu i długim okresem realizacji; apeluje o skok kwantowy i nowe podejście do obronności, w tym zdecydowane decyzje, plan działania oraz krótko- i długoterminowe plany inwestycji w obronność; podkreśla, że wymaga to wizji, rzeczowości i wspólnych zobowiązań zarówno w dziedzinie ściśle wojskowej, jak i w sektorach przemysłowym, technologicznym i wywiadowczym;
11. ubolewa z powodu niechęci Rady i państw członkowskich UE do podejmowania głębokich wyzwań strukturalnych w europejskim przemyśle obronnym oraz braku ambicji we współpracy na szczeblu UE między siłami zbrojnymi państw członkowskich; wzywa państwa członkowskie, by połączyły siły i podjęły zdecydowane działania w kierunku osiągnięcia bardzo ambitnych i kompleksowych ram obronnych;
12. wzywa UE do przyjęcia spójnych i solidnych ram w celu wzmocnienia jej bezpieczeństwa i bezpieczeństwa jej partnerów, lepszego identyfikowania potencjalnych przyszłych punktów krytycznych i zapobiegania dalszym kryzysom oraz do koordynowania wraz z państwami członkowskimi wspólnych reakcji podobnych do tych wymaganych w czasie wojny;
13. uważa, że w białej księdze w sprawie przyszłości europejskiej obrony należy przedstawić Radzie Europejskiej konkretne środki i opcje, aby umożliwić podjęcie prawdziwie przełomowych i niezbędnych wysiłków, z rozróżnieniem na krótko- i długoterminowe plany i cele, zająć się kwestiami zdolności sektora obronnego, konkurencyjnością przemysłu i potrzebami inwestycyjnymi oraz określić ogólne

podejście do integracji obronnej UE; wzywa zarówno Radę, jak i Komisję do określenia jasnych i konkretnych priorytetów w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej, wraz z odpowiednim harmonogramem działań;

14. uważa, że misje i operacje w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) należy poddać ponownej ocenie i przeglądowi z uwzględnieniem tej perspektywy; nalega, aby wzmocnić i usprawnić WPBiO, m.in. przez uczynienie z niej głównego instrumentu UE w walce z wojną hybrydową, aby zrealizować jej zadanie jako polisy ubezpieczeniowej dla bezpieczeństwa Europy, a także jako instrumentu zapewniającego władzę i bezpieczeństwo;
15. oczekuje, że w białej księdze w sprawie przyszłości europejskiej obrony zostaną wskazane najpilniejsze zagrożenia, zagrożenia strukturalne i konkurencji, a także stopień, w jakim UE może opracować plany awaryjne, aby zapewnić wzajemne wsparcie w przypadku kryzysów bezpieczeństwa na dużą skalę, a także pomóc Europie przewidywać potencjalnych agresorów, przygotować się na ich działania i odstraszać ich oraz bronić się w perspektywie krótko- i długoterminowej, aby stać się wiarygodną potęgą i europejskim filarem NATO; podkreśla, że ochrona granic lądowych, powietrznych i morskich UE przyczynia się do bezpieczeństwa całej UE, w szczególności wschodniej granicy UE, i w związku z tym podkreśla, że Tarcza Wschód i Bałtycka Linia Obrony powinny być sztandarowymi projektami UE służącymi wspieraniu odstraszenia i przewyciężaniu potencjalnych zagrożeń ze wschodu;
16. apeluje o podjęcie natychmiastowych działań w celu zwiększenia bezpieczeństwa i obrony północno-wschodniej granicy UE z Rosją i Białorusią poprzez ustanowienie kompleksowej i odpornej linii obrony na lądzie, w powietrzu i na morzu na potrzeby przeciwdziałania zagrożeniom wojskowym i hybrydowym, łącznie z wykorzystaniem energii do celów wojskowych, sabotażem infrastruktury i instrumentalizacją migracji; kładzie nacisk na potrzebę koordynacji i integracji wysiłków krajowych za pomocą unijnych instrumentów regulacyjnych i finansowych, co przyspieszyłoby ich realizację;
17. podkreśla potrzebę zwiększenia zdolności i zasobów przy jednoczesnym przewyciężeniu fragmentacji rynku obronnego; w pełni podziela pogląd zawarty w sprawozdaniu Draghiego, że UE i jej państwa członkowskie muszą pilnie podjąć decyzję w sprawie zachęt dla przemysłu obronnego UE i znaleźć kreatywne rozwiązania na potrzeby publicznych i prywatnych inwestycji na dużą skalę w bezpieczeństwo i obronę;

W perspektywie krótkoterminowej: obrona Ukrainy przed egzystencjalnym zagrożeniem dla bezpieczeństwa Europy

18. wzywa UE i jej państwa członkowskie, by stały zdecydowanie u boku Ukrainy; przypomina o swoim przekonaniu, że to na ukraińskich polach bitwy zdecyduje się przyszłość Europy, a trajektoria rosyjskiej wojny przeciwko Ukrainie zostanie zdecydowanie przesunięta; podkreśla, że takie przesunięcie zależy obecnie niemal wyłącznie od Europejczyków; wzywa zatem państwa członkowskie do przekazania Ukrainie większej ilości broni i amunicji, zanim zakończą się negocjacje; ostrzega, że jeśli UE miałaby zawieść w swoim wsparciu i jeśli Ukraina miałaby zostać zmuszona do kapitulacji, Rosja zwróciłaby się przeciwko innym krajom, w tym być może państwu członkowskiemu UE; wzywa państwa członkowskie, partnerów międzynarodowych i sojuszników z NATO do zniesienia wszelkich ograniczeń

dotyczących wykorzystania zachodnich systemów uzbrojenia dostarczonych do Ukrainy przeciwko celom wojskowym na terytorium Rosji; wzywa UE i jej państwa członkowskie do aktywnych działań na rzecz utrzymania i osiągnięcia jak najszerszego międzynarodowego wsparcia dla Ukrainy oraz znalezienia pokojowego rozwiązania wojny, które musi opierać się na pełnym poszanowaniu niezależności, suwerenności i integralności terytorialnej Ukrainy, zasadach prawa międzynarodowego, odpowiedzialności za zbrodnie wojenne i zbrodnię agresji oraz wypłacie przez Rosję reparacji za rozległe szkody spowodowane w Ukrainie; wzywa UE i jej państwa członkowskie do udziału w ustanowieniu solidnych przyszłych gwarancji bezpieczeństwa dla Ukrainy;

19. stanowczo uważa, że Unia Europejska powinna kontynuować rozwój i optymalizację ukierunkowanych programów szkoleniowych dla sił zbrojnych Ukrainy, a jednocześnie umożliwiać europejskim siłom zbrojnym zdobywanie cennych doświadczeń i wiedzy strategicznej od ukraińskich wojsk; wzywa państwa członkowskie do dalszego rozszerzania operacji szkoleniowych skierowanych do sił zbrojnych Ukrainy, w tym na jej terytorium;
20. podkreśla, że w następnych wieloletnich ramach finansowych należy zadbać o zrównoważony pod względem geograficznym przydział środków na obronność;
21. wzywa UE do opracowania „strategii dla Ukrainy”, określającej jasne cele wspierania ukraińskich zdolności obronnych i integracji ukraińskiej DTIB z EDTIB, a także do znalezienia zasobów niezbędnych do wdrożenia takiej strategii, przy jednoczesnym wspieraniu działań europejskiego przemysłu obronnego w Ukrainie; proponuje przeznaczenie specjalnej puli budżetowej w wysokości wielu miliardów euro na Instrument Wsparcia Ukrainy w ramach Program na rzecz europejskiego przemysłu obronnego (EDIP), zarezerwowanego właśnie na ten cel; podkreśla, że taka strategia dla Ukrainy musi być nieodłączną częścią europejskiej strategii obrony;
22. apeluje o pilne wsparcie finansowe w celu zapewnienia terminowych dostaw produktów związanych z obronnością poprzez wspólne zamówienia, koordynację przemysłową, gromadzenie zapasów, dostęp producentów do finansowania oraz ekspansję i modernizację zdolności produkcyjnych;
23. pragnie wyrazić uznanie dla „duńskiego modelu” wsparcia dla Ukrainy, który polega na nabywaniu zdolności obronnych produkowanych bezpośrednio w Ukrainie; apeluje do UE i jej państw członkowskich o zdecydowane poparcie tego modelu i pełne wykorzystanie jego potencjału, ponieważ potencjał ukraińskiego przemysłu obronnego, szacowany na około 50 %, nie jest w pełni wykorzystywany, a model ten przynosi obu stronom wiele korzyści, takich jak tańszy sprzęt, szybsza i bezpieczniejsza logistyka, a także większa łatwość szkolenia i konserwacji;
24. apeluje o znaczne zwiększenie finansowania wsparcia wojskowego dla Ukrainy; apeluje w związku z tym o szybkie przyjęcie kolejnego pakietu pomocy wojskowej, który powinien być jak dotąd największy i odzwierciedlać poziom ambicji, jakiego wymaga ten moment; wzywa państwa członkowskie UE do przeznaczenia co najmniej 0,25 % ich PKB na pomoc wojskową dla Ukrainy; potępia weto jednego z państw członkowskich wobec funkcjonowania Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju; wzywa państwa członkowskie UE do niezwłocznego przejścia wspólnie z partnerami z G7 wszystkich zamrożonych aktywów rosyjskich jako podstawy dla znaczącej dotacji i

pożyczki dla Ukrainy, co stanowiłoby prawnie skuteczny i finansowo solidny sposób utrzymania i wzmocnienia naszego wsparcia dla potrzeb wojskowych Ukrainy;

25. wzywa Radę i państwa członkowskie do przeglądu i wzmocnienia egzekwowania istniejących sankcji oraz do przyjęcia i ścisłego wdrożenia środków ograniczających wobec wszystkich podmiotów i państw trzecich, które ułatwiają obchodzenie sankcji, dostarczając rosyjskiemu kompleksowi wojskowemu technologie oraz sprzęt wojskowy i wyposażenie podwójnego zastosowania; wzywa państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na rosyjską flotę cieni oraz związane z nią zagrożenia dla bezpieczeństwa i środowiska;
26. podkreśla ogromne znaczenie współpracy z ukraińskim przemysłem obronnym i jego integracji z EDTIB, która to współpraca oferuje niewątpliwe korzyści dla obu stron, oraz wzywa do szybszej integracji ukraińskiego przemysłu obronnego; podkreśla pilną potrzebę odpowiedniego finansowania w ramach EDIP Instrumentu Wsparcia Ukrainy, który obecnie nie jest zapisany w budżecie; proponuje dodatkowo objęcie krytycznych projektów EDTIB w Ukrainie ubezpieczeniem na wypadek wojny; sugeruje, by regularnie zapraszać przedstawicieli ukraińskiego Ministerstwa Obrony w charakterze obserwatorów na posiedzenia odpowiednich konfiguracji Rady;
27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wykorzystania wniosków wyciągniętych z zaawansowanych nowoczesnych zdolności wojennych Ukrainy, w tym dronów i wojny elektronicznej;
28. wzywa Komisję do zaproponowania unijnego pakietu dotyczącego dronów, skupiającego się na dronach i systemach przeciwdronowych oraz zdolnościach pomocniczych, obejmującego plany i fundusze stymulujące badania i rozwój, które powinny czerpać z ukraińskich doświadczeń i być otwarte na udział wysoce innowacyjnych ukraińskich przedsiębiorstw, a także program przemysłowy poświęcony wspólnemu rozwojowi, produkcji i zakupom dronów i systemów przeciwdronowych oraz rozporządzenie w sprawie wykorzystania dronów w kontekście cywilnym i wojskowym;

„Gotowość na najbardziej ekstremalne zagrożenia militarne” – nowe podejście długoterminowe

Przygotowanie

29. podkreśla, że gotowość na ataki hybrydowe i ataki w szarej strefie musi stać się częścią kultury strategicznej UE, wraz ze stałymi ćwiczeniami, wspólnymi ocenami zagrożeń i planowaną wcześniej skoordynowaną reakcją państw członkowskich, zwłaszcza w regionach graniczących z wrogimi mocarstwami;
30. wzywa UE do opracowania kompleksowej unijnej oceny ryzyka w celu identyfikacji głównych zagrożeń i rodzajów niebezpieczeństwa o charakterze międzysektorowym oraz konkretnych czynników ryzyka, przed którymi stoi cała UE, w oparciu o dotychczasowe procedury sektorowej oceny ryzyka;
31. podkreśla kluczową rolę przyszłej strategii na rzecz unii gotowości jako narzędzia do wprowadzenia UE na drogę całościowego podejścia do gotowości;
32. popiera przekrojowe i konsekwentne stosowanie zasady gotowości już w fazie

projektowania we wszystkich instytucjach, organach, urzędach i agencjach UE; podkreśla, że konieczne jest opracowanie obowiązkowej kontroli bezpieczeństwa i gotowości na potrzeby przyszłych ocen skutków i testów warunków skrajnych, którym poddawane są obowiązujące przepisy; podkreśla potrzebę zmniejszenia przeszkód w obecnym prawodawstwie krajowym i unijnym, które osłabiają skuteczność europejskiej obronności i europejskiego bezpieczeństwa;

33. rekomenduje w szczególności wdrożenie zaleceń przedstawionych w sprawozdaniu Niinistö mających na celu wzmocnienie pozycji obywateli, aby zapewnić rzeczywistą odporność społeczną, inspirowaną fińską koncepcją całkowitej obrony;
34. zachęca Komisję i państwa członkowskie do zbadania wykonalności unijnego aktu w sprawie gotowości, ustanawiającego wspólne normy i długoterminowe wytyczne, aby w miarę możliwości dostosowywać działania unijne i krajowe;
35. wzywa UE i państwa członkowskie do przygotowania i regularnego przeprowadzania kompleksowego ćwiczenia w zakresie gotowości UE w celu przekrojowego przetestowania zarówno procesu podejmowania decyzji na wysokim szczeblu, jak i koordynacji operacyjnej, aby tworzyć silne powiązania między podmiotami i między sektorami;
36. apeluje do UE i jej państw członkowskich o ułatwienie wykorzystania instrumentów WPBiO jako uzupełnienia wewnętrznych mechanizmów bezpieczeństwa w pobliżu terytorium i wód terytorialnych UE oraz o intensyfikację współpracy w zakresie technologii podwójnego zastosowania i relacji cywilno-wojskowych na szczeblu unijnym, zgodnie z podejściem obejmującym całą administrację rządową; ponawia swój apel o ochronę krytycznej infrastruktury podwodnej poprzez ustanowienie specyficznych dla UE strategii szybkiego reagowania na rzecz ochrony infrastruktury podwodnej, w koordynacji z NATO; zachęca do inwestowania w zaawansowane systemy wykrywania i nadzoru w celu monitorowania infrastruktury podwodnej;

Gotowość: Strategiczny kompas i Strategia na rzecz europejskiego przemysłu obronnego jako właściwe narzędzia

37. wzywa UE, by pilnie dostosowała swoje narzędzia do nowych realiów przez opracowanie zdolności administracyjnej do znacznego przyspieszenia procedur w obliczu wojen lub innych kryzysów na dużą skalę oraz do przyjęcia odpowiednich narzędzi;
38. uważa, że bezwzględnie konieczne jest regularne przeprowadzanie analiz zagrożeń, takich jak analiza przeprowadzona po raz pierwszy w ramach Strategicznego kompasu; zaleca w związku z tym aktualizację Strategicznego kompasu UE i odpowiednie dostosowanie zawartych w nim środków w celu odzwierciedlenia skali naszego środowiska zagrożeń oraz częstsze przeprowadzanie ocen zagrożeń, ponieważ są one warunkiem wstępnym realistycznego i skutecznego planowania naszych zdolności i operacji; uważa, że Strategiczny kompas, WPBiO, biała księga i Strategia na rzecz europejskiego przemysłu obronnego (EDIS) powinny stanowić podstawę kompleksowej wizji europejskiej obronności;
39. podkreśla, że zdolność szybkiego rozmieszczania musi osiągnąć pełną zdolność operacyjną w 2025 r. i powinna zostać zmodernizowana, aby sprostać najbardziej

- ekstremalnym zagrożeniom wojskowym; ponawia swój apel o wzmocnienie Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych UE (MPCC), ustanowienie jej preferowaną strukturą dowodzenia i kontroli dla operacji wojskowych UE oraz zapewnienie jej odpowiednich pomieszczeń, personelu oraz skutecznych systemów łączności i wymiany informacji na potrzeby wszystkich misji i operacji WPBiO, w tym misji i operacji w ramach zdolności szybkiego rozmieszczania;
40. ponownie wzywa Turcję, członka NATO, do wycofania swoich wojsk z Cypru, państwa członkowskiego UE, oraz do konstruktywnej pracy na rzecz znalezienia realnego i pokojowego rozwiązania opartego na odpowiednich rezolucjach ONZ;
 41. jest głęboko przekonany, że w obecnym kontekście geopolitycznym niezwykle ważne jest stosowanie art. 42 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) dotyczącego wzajemnej pomocy, co zapewni solidarność między państwami członkowskimi, zwłaszcza tymi, których położenie geograficzne naraża je na bezpośrednie zagrożenia i wyzwania, niezależnie od tego, czy są one członkami NATO;
 42. ponownie podkreśla znaczenie współpracy UE-NATO, jako że NATO jest dla państw, które są jego członkami, ważnym filarem zbiorowej obrony; podkreśla, że współpracę UE-NATO należy kontynuować, w szczególności w obszarach takich jak wymiana informacji, planowanie, mobilność wojskowa i wymiana najlepszych praktyk, a także w celu wzmocnienia odstraszania, zbiorowej obrony i interoperacyjności; wzywa jednak do rozwoju w pełni zdolnego do działania europejskiego filaru NATO, który byłby w stanie działać autonomicznie, gdy zajdzie taka potrzeba; ponawia swój apel o zacieśnienie współpracy – poprzez działania, a nie tylko słowa – w zakresie mobilności wojskowej, wymiany informacji, koordynacji planowania, lepszej współpracy w zakresie operacji wojskowych oraz skuteczniejszej reakcji na wojnę hybrydową mającą na celu destabilizację całego kontynentu europejskiego;
 43. zachęca państwa członkowskie do aktywnego uczestnictwa w mechanizmie ustalania priorytetów w dziedzinie produkcji obronnej, aby pomóc w ustalaniu priorytetów dotyczących zamówień, umów i rekrutacji pracowników w sytuacjach nadzwyczajnych; podkreśla, że państwa członkowskie powinny pójść dalej niż obecne zastosowania obronne, tak aby objąć również inne istotne elementy infrastruktury decydującej o odporności, takie jak energia, transport i telekomunikacja;
 44. uznaje, że punktem wyjścia musi być realistyczna ocena krytycznych luk i braków w zdolnościach obronnych, aby zwiększyć produkcję przemysłu obronnego; podkreśla potrzebę zapewnienia spójności wyników między unijnym planem rozwoju zdolności (CDP) a skoordynowanym rocznym przeglądem w zakresie obronności (CARD) i celami NATO w zakresie zdolności w celu zidentyfikowania i wyeliminowania krytycznych luk i braków w zdolnościach obronnych w UE oraz skoncentrowania wysiłków na europejskich czynnikach warunkujących potencjał strategiczny, aby zapewnić rzeczywistą unijną wartość dodaną w celu zaradzenia najbardziej ekstremalnym zagrożeniom wojskowym; wzywa Komisję do podjęcia działań zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu specjalnym nr 04/2025 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie mobilności wojskowej oraz do nadania większego znaczenia ocenie wojskowej w procesie selekcji projektów podwójnego zastosowania;
 45. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby w kwestii sił zbrojnych odeszły od

podejścia opartego na „przepływie”, dominującego w czasach pokoju, na rzecz podejścia opartego na „zapasach”, które zakłada utrzymywanie zapasów wyposażenia obronnego w gotowości na wypadek zwiększonego zapotrzebowania; zauważa w związku z tym korzyści oferowane przez mechanizmy takie jak umowy zakupu z wyprzedzeniem, ustanowienie „zawsze gotowych” obiektów i utworzenie pul gotowości obronnej; uważa, że Komisja powinna podjąć wszelkie działania niezbędne do zachęcania państw członkowskich do większej wymiany informacji i budowania zaufania między sobą w zakresie długoterminowego i przejrzystego planowania, bardziej proaktywnych działań na rzecz zabezpieczenia surowców oraz polityki mającej na celu eliminację luk w procesach produkcji i na rynku pracy;

46. wzywa UE do przyjęcia globalnego i spójnego podejścia do pomocy zewnętrznej we wszystkich jej wymiarach, przy znacznie silniejszym powiązaniu wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) z celami i instrumentami WPBiO; uważa, że strategiczne otoczenie, w którym obecnych jest wiele misji WPBiO UE, radykalnie się pogarsza, co wskazuje na konieczność uwzględnienia w białej księdze elastyczności w kompleksowym podejściu do bezpieczeństwa europejskiego, które dąży do zbudowania w państwach członkowskich wiarygodnej i sprawnej zdolności odstraszenia, dzięki czemu personel cywilny i wojskowy państw członkowskich będzie mógł stosować prewencję i szybko reagować na rosnące zagrożenie;
47. uważa, że WPBiO należy intensywnie wykorzystywać w walce z wojną hybrydową przeciwko krajom partnerskim, zwłaszcza krajom kandydującym; jest głęboko zaniepokojony gwałtownym wzrostem liczby ataków hybrydowych, w tym sabotażu, cyberataków, manipulacji informacjami i ingerencji w wybory, których celem jest osłabienie UE i krajów kandydujących; wzywa państwa członkowskie UE do rozważenia odpowiedniego odstraszenia i środków zaradczych, w tym stosowania art. 42 ust. 7 TUE; wzywa ponadto państwa członkowskie do łączenia zasobów i wiedzy fachowej w dziedzinie cyberbezpieczeństwa; zdecydowanie opowiada się za wypracowaniem jednolitego europejskiego podejścia do sił cybernetycznych; nalega ponadto na szybkie stworzenie wspólnych europejskich zdolności w zakresie cyberbezpieczeństwa; przypomina o rosnącym zagrożeniu cyberwojną i podkreśla potrzebę ustanowienia przez UE centrum koordynacji cyberobrony w celu monitorowania i wykrywania cyberzagrożeń w czasie rzeczywistym oraz reagowania na nie;
48. podkreśla potrzebę poprawy zdolności WPBiO do identyfikowania manipulacji informacjami mających na celu utrudnianie działań zewnętrznych UE oraz zapobiegania i przeciwdziałania takim manipulacjom; ponawia swój apel o ustanowienie skutecznej horyzontalnej strategii komunikacji strategicznej dostosowanej do wszystkich kanałów UE;
49. apeluje o utworzenie w ramach WPBiO unijnej floty powietrznej reagowania kryzysowego obejmującej wojskowe samoloty transportowe utrzymywane na szczeblu UE i udostępniane państwom członkowskim na potrzeby rozmieszczania w UE, transportu sprzętu lub oddziałów (mobilność wojskowa) lub w przypadku ewakuacji w sytuacjach nadzwyczajnych – co uwiarydliły braki w zdolnościach podczas ewakuacji z Afganistanu – a także na potrzeby cywilnych misji bezpieczeństwa, w oparciu o model podobny do Europejskiego Dowództwa Transportu Powietrznego;

Spójność i suwerenność

Spójność

50. oczekuje, że Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) przeprowadzi kompleksowe i bezkompromisowe przeglądy misji i operacji w dziedzinie WPBiO, biorąc pod uwagę w szczególności wykonalność ich mandatów w odniesieniu do przydzielonych zasobów, metodę rekrutacji personelu misji i operacji, ze szczególnym uwzględnieniem związku między wymaganymi umiejętnościami a różnymi profilami, racjonalizację zasobów i zarządzanie misjami i operacjami, przejrzystość zaproszeń do składania ofert, działania i uzyskane wyniki, wnioski wyciągnięte z najlepszych praktyk i napotkanych trudności; zwraca się do Rady, by na podstawie tych przeglądów podjęła decyzje mające na celu dostosowanie lub zaniechanie nieskutecznych misji oraz wzmocnienie najbardziej użytecznych misji; uważa, że należy poprawić zarządzanie oceną oraz kontrolę misji i operacji w dziedzinie WPBiO;
51. uważa, że UE powinna opracować z bliskimi partnerami plany awaryjne współpracy gospodarczej na czas wojny, aby zapewnić wzajemne wsparcie w przypadku kryzysów bezpieczeństwa na dużą skalę bezpośrednio ich dotyczących, a także powinna pogłębić wojenny dialog gospodarczy z partnerami europejskimi i globalnymi, aby zapewnić wczesne ostrzeżenie przed zagrożeniami konwencjonalnymi, hybrydowymi i cybernetycznymi oraz wzmocnić planowanie wzajemnego wsparcia, ochronę infrastruktury krytycznej i bezpieczeństwo morskie;
52. wzywa UE do dalszego przyspieszenia wdrażania mobilności wojskowej; uważa, że UE musi przejść od „mobilności” do „logistyki wojskowej”; podkreśla potrzebę znacznych inwestycji w infrastrukturę mobilności wojskowej, zwiększających możliwości w zakresie transportu lotniczego ładunków, obozów, infrastruktury paliwowej poprzez magazyny, porty, platformy transportu lotniczego, morskiego i kolejowego, linie kolejowe, szlaki wodne, drogi, mosty i węzły logistyczne; podkreśla, że potrzebę tę należy zaspokoić we współpracy z NATO, opracowując strategiczny plan rozwoju mobilności; wzywa do pilnego wdrożenia uzgodnień technicznych podpisanych w ramach zezwolenia na ruch transgraniczny pod egidą Europejskiej Agencji Obrony, harmonizacji formalności celnych oraz opracowania scentralizowanych zasad uzasadnionego znoszenia ograniczeń w ruchu drogowym i kolejowym w warunkach kryzysowych;
53. uważa, że w celu stworzenia sprzyjającego ekosystemu dla europejskiego przemysłu obronnego UE musi zdecydować się na spójną i jasną długoterminową wizję dotyczącą europejskiego przemysłu obronnego, aby zapewnić jego widoczność oraz uwzględnienie jego priorytetowych potrzeb;
54. podkreśla, że EDIP musi aktywnie ułatwiać uczestnictwo małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz nowych podmiotów wchodzących na rynek poprzez uproszczony dostęp do finansowania; podkreśla, że EDIP powinien być zaprojektowany jako krok w kierunku zwiększenia europejskiej suwerenności w produkcji obronnej; sugeruje, aby realizowane z powodzeniem projekty stałej współpracy strukturalnej (PESCO) i Europejskiego Funduszu Obronnego (EFO) traktować priorytetowo, podobnie jak wykryte braki w zdolnościach, oraz aby zapewnić wystarczające finansowanie projektów, które okazały się udane; ponawia swoje wezwanie do państw członkowskich o przedstawianie Parlamentowi co najmniej dwa razy w roku sprawozdania z realizacji projektów PESCO; wzywa do bardziej zrównoważonego pod względem geograficznym rozwoju EDTIB, zapewniającego rozwój krytycznych

zdolności, takich jak produkcja amunicji, systemy obrony powietrznej i technologie dronów, również w państwach pierwszej linii, które mają bezpośrednie zrozumienie potrzeb operacyjnych;

55. jest głęboko przekonany, że w ramach instrumentów na szczeblu UE należy nadawać priorytet wsparciu dla MŚP i start-upów w sektorze technologii podwójnego zastosowania i sektorze obronnym oraz znacząco zwiększać takie wsparcie; podkreśla potrzebę wspierania MŚP i start-upów w procesie wprowadzania pomyślnie przetestowanych prototypów na rynek, w tym w zwiększaniu skali produkcji; podkreśla potrzebę zniwelowania obecnej luki w finansowaniu w odniesieniu do tych kluczowych działań, które wzmocniłyby EDTIB, w tym w ścisłej współpracy z ukraińskim sektorem technologicznym i baza przemysłu obronnego;
56. wzywa UE do zwiększenia spójności między istniejącymi i przyszłymi instrumentami UE, w szczególności między PESCO, w zakresie konsolidacji popytu, a EFO, w zakresie programowych planów działania; między instrumentem na rzecz wzmocnienia europejskiego przemysłu obronnego przez zamówienia realizowane na zasadzie współpracy (EDIRPA), w zakresie wspólnych zamówień, a rozporządzeniem w sprawie wspierania produkcji amunicji (ASAP), w zakresie rozwoju przemysłu; między EDIP, w zakresie identyfikacji zależności, a EFO, w zakresie likwidacji zidentyfikowanych zależności, czy w ramach samego EDIP, w zakresie spójności w ramach instrumentu realizacji działań związanych z konsolidacją popytu i podaży;
57. apeluje o znaczne zwiększenie wspólnych zamówień państw członkowskich na niezbędny europejski sprzęt obronny i zdolności; wzywa państwa członkowskie do agregowania popytu przez wspólne zamawianie sprzętu obronnego z możliwością udzielenia Komisji mandatu do zamawiania w ich imieniu, co w idealnej sytuacji zapewniłoby długofalowy horyzont planowania EDTIB, poprawiło w ten sposób zdolności produkcyjne EDTIB i interoperacyjność europejskich sił zbrojnych oraz pozwoliło efektywnie wykorzystywać pieniądze podatników dzięki korzyściom skali;
58. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący europejskich projektów obronnych będących przedmiotem wspólnego zainteresowania dotyczący rozwoju wspólnych zdolności wykraczających poza środki finansowe jednego państwa członkowskiego; uważa, że projekty te należy wykorzystywać do wspierania zdolności przemysłowych i technologicznych stanowiących podstawę kluczowych priorytetów wspólnych dla kilku państw członkowskich, w szczególności w obszarach takich jak ochrona granic zewnętrznych i obrona, zwłaszcza na lądzie, a także strategicznych czynników wspomagających – zwłaszcza w przestrzeni kosmicznej i europejskiej obronie powietrznej – aby móc reagować na pełne spektrum zagrożeń, mobilność wojskową, zwłaszcza strategiczny i taktyczny transport lotniczy, głębokie uderzenia, technologie dronów i systemy przeciwdronowe, systemy raketowe i amunicję, a także sztuczną inteligencję, aby rozwijać suwerenną infrastrukturę i kluczowe strategiczne czynniki wspomagające; podkreśla, że w kontekście licznych priorytetów oraz konieczności pozyskania dodatkowych zasobów niezbędne jest podejście oparte na pragmatyzmie; w związku z tym uważa, że UE powinna skupić się w miarę możliwości na szybko dostępnych i sprawdzonych technologiach europejskich, które stopniowo zmniejszą naszą zależność i poprawią bezpieczeństwo; podkreśla potrzebę wspierania rozwoju ogólnoeuropejskich łańcuchów wartości w ramach unijnej współpracy w dziedzinie obronności poprzez włączenie przedsiębiorstw w całej Unii oraz zwiększenie konkurencyjności w tym sektorze za pomocą różnych środków, takich jak fuzje i

liderzy; uważa ponadto, że w ramach unijnej polityki obronnej należy kłaść nacisk na rozwój unijnych centrów doskonałości, zamiast koncentrować się na zasadzie sprawiedliwego zwrotu;

59. apeluje o dalszy rozwój unijnej polityki przemysłowej w dziedzinie obronności w celu ulepszenia istniejących i stworzenia w razie potrzeby nowych instrumentów specyficznych dla obronności, a także w celu optymalnego wykorzystania instrumentów niezwiązanych z obronnością na potrzeby EDTIB;
60. przypomina o potrzebie zapewnienia spójności polityk publicznych UE, które nie mogą prowadzić do zobowiązań stojących w sprzeczności z nadrzędnymi celami obronnymi, szczególnie w czasie kryzysu bezpieczeństwa, w którym należy wprowadzić koncepcję „strategicznego wyjątku”; apeluje o utworzenie rzeczywistego środowiska obronnego sprzyjającego obronie, które mogłoby pomóc zwiększyć zdolności przemysłowe poprzez pełniejsze wykorzystanie wielosektorowych instrumentów Komisji, poprzez ocenę, przegląd oraz ewentualne dostosowanie istniejących instrumentów w celu zapewnienia zgodności z celami polityki obronnej UE;
61. zaleca ustanowienie systemu bezpieczeństwa dostaw, w tym wspólnych strategicznych zapasów surowców i komponentów krytycznych, aby zapewnić dostępność surowców i komponentów potrzebnych do wytwarzania produktów związanych z obronnością oraz umożliwić szybsze i krótsze cykle produkcyjne; wzywa do powierzenia wspólnie Komisji i państwom członkowskim mapowania i monitorowania EDTIB w celu ochrony jej mocnych stron, zmniejszenia jej podatności na zagrożenia, unikania kryzysów i zapewnienia jej skutecznej i efektywnej polityki przemysłowej;
62. proponuje, aby odpowiednie podmioty i działania związane z obronnością miały dostęp do Programu InvestEU oraz innych funduszy unijnych, mając na uwadze znaczenie europejskiego przemysłu obronnego w tworzeniu miejsc pracy; nalega na priorytetowe traktowanie podmiotów i działań związanych z obronnością odpowiednio z wykorzystaniem wsparcia wynikającego z aktu w sprawie czipów¹ i aktu w sprawie surowców krytycznych²; uważa, że wysiłki na rzecz uproszczenia zapowiedziane przez Komisję muszą w pełni obejmować sektor obronny; wzywa Komisję do wykorzystania pełnego potencjału technologii kosmicznych o podwójnym zastosowaniu, traktując przestrzeń kosmiczną zarówno jako nową domenę operacyjną, jak i kluczowy czynnik umożliwiający operacje wielodomenowe; podkreśla, że UE ma obecnie znaczną lukę w zdolnościach kosmicznych w porównaniu ze swoimi głównymi konkurentami i zaznacza, że aby wypełnić lukę w technologiach kosmicznych, należy wzmocnić już istniejące sztanदारowe projekty (tj. Copernicus i Galileo) pod kątem zastosowań obronnych; sugeruje ponadto, że UE powinna pilnie kontynuować rozwój swojej infrastruktury IRIS² wraz z rozwojem dalszych wspólnych projektów UE, na przykład w zakresie świadomości domeny kosmicznej i kosmicznych aplikacji wczesnego ostrzegania

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1781 z dnia 13 września 2023 r. w sprawie ustanowienia ram dotyczących środków na rzecz wzmocnienia europejskiego ekosystemu półprzewodników oraz zmiany rozporządzenia (UE) 2021/694 (akt w sprawie czipów) (Dz.U. L 229 z 18.9.2023, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1781/oj>).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1252 z dnia 11 kwietnia 2024 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby zapewnienia bezpiecznych i zrównoważonych dostaw surowców krytycznych oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 168/2013, (UE) 2018/858, (UE) 2018/1724 i (UE) 2019/1020 (Dz.U. L, 2024/1252, 3.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1252/oj>).

przed raketami;

63. podkreśla konieczność zachowania spójności geograficznej poprzez uwzględnienie wspólnej woli UE i Zjednoczonego Królestwa, w szczególności w celu ustanowienia gwarancji bezpieczeństwa dla Ukrainy oraz umocnienia partnerstwa w obszarze bezpieczeństwa, a także podpisania wspólnej deklaracji określającej konkretne zobowiązania i mechanizmy zorganizowanego dialogu w celu intensyfikacji współpracy między UE a Zjednoczonym Królestwem w kontekście rozlicznych wyzwań zewnętrznych i zagrożeń bezpieczeństwa, przed którymi stoi kontynent, przy jednoczesnym zachowaniu autonomii decyzyjnej UE oraz konieczności negocjacji warunków budżetowych i regulacyjnych; podkreśla w związku z tym znaczenie ściślejszej współpracy w zakresie wymiany informacji i danych wywiadowczych, mobilności wojskowej, inicjatyw w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, zarządzania kryzysowego, cyberobrony, zagrożeń hybrydowych, zagranicznych manipulacji informacjami i ingerencji w informacje oraz wspólnego reagowania na wspólne zagrożenia;
64. wzywa do większej spójności we wspieraniu przedsiębiorstw dzięki ograniczeniu zbędnych obciążeń administracyjnych i ograniczeniu formalności administracyjnych, a także zapewnieniu znacznie łatwiejszego dostępu do rynku spółkom o małej i średniej kapitalizacji w sektorze obronnym; podkreśla potrzebę przeglądu, uproszczenia i harmonizacji obecnych ram dotyczących pozwoleń na wywóz i pozwoleń na transfer wewnątrzunijny, a także wzajemnej certyfikacji sprzętu, jako jednego z priorytetów, co umożliwi lepszą współpracę na rynku i między państwami członkowskimi;
65. zachęca do stworzenia wspólnego europejskiego programu certyfikacji systemów uzbrojenia i do wyjścia poza obecny system certyfikacji krajowej, co przyspieszy wprowadzanie systemów uzbrojenia do sił zbrojnych państw członkowskich;
66. podkreśla potrzebę zwiększenia spójności w zarządzaniu, wskazując, że WPBiO musi stać się kluczowym narzędziem silnej Europy; jest zdania, że w tym celu konieczne jest stworzenie realnego powiązania w zarządzaniu pomiędzy państwami członkowskimi, wiceprzewodniczącym Komisji / wysokim przedstawicielem Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w sprawie unijnej polityki zagranicznej i komisarzami; wzywa państwa członkowskie do rozwiązania problemu, jakim jest złożoność procesów decyzyjnych w zakresie zarządzania europejską obronnością; wzywa do utworzenia Rady Ministrów Obrony i odejścia od wymogu jednomyślności na rzecz głosowania większością kwalifikowaną przy podejmowaniu decyzji w Radzie Europejskiej, Radzie Ministrów i agencjach UE, takich jak EDA, z wyjątkiem decyzji dotyczących operacji wojskowych objętych mandatem wykonawczym; tymczasem wzywa do skorzystania z art. 44 TUE i utworzenia w Komisji horyzontalnej grupy zadaniowej ds. obronności; apeluje o zwiększenie demokratycznej rozliczalności poprzez lepszy nadzór ze strony Parlamentu;
67. proponuje wzmocnienie roli nadzorczej i kontrolnej Parlamentu zgodnie z rozszerzeniem roli UE w dziedzinie obronności; wzywa do powołania przedstawiciela Parlamentu do nowej Rady ds. Gotowości Przemysłu Obronnego proponowanej w rozporządzeniu w sprawie EDIP, w której obecnie nie przewiduje się żadnego przedstawiciela;

Suwerenność

68. podkreśla, że stworzenie jednolitego europejskiego rynku obronnego jest priorytetem, ponieważ jak dotąd fragmentacja i brak konkurencyjności europejskiego przemysłu osłabiają zdolność UE do przejmowania większej odpowiedzialności jako gwarant bezpieczeństwa; przypomina, że koncepcja „rynku obrony” oznacza pełne uznanie jego specyfiki oraz odpowiednie i spójne stosowanie polityk publicznych UE; przypomina, że celem tego jednolitego rynku powinna być preferencja europejska poprzez ścisłe powiązanie terytorialności z wartością dodaną generowaną na tym terytorium;
69. uważa, że preferencja europejska musi być przewodnią zasadą i długofalowym celem polityk UE związanych z europejskim rynkiem obronnym, aby rozwinąć i chronić europejską doskonałość technologiczną; podkreśla jednak, że taka preferencja nie może być stosowana kosztem gotowości obronnej Unii z uwagi na zakres międzynarodowych łańcuchów dostaw i wartości w sektorze obrony;
70. odrzuca scenariusz, w którym fundusze UE przyczyniają się do utrwalania lub pogłębiania zależności od podmiotów pozaeuropejskich zarówno w zakresie produkcji zdolności jak i ich rozmieszczania;
71. wzywa państwa członkowskie do zaprzestania powoływania się na art. 346 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, aby uniknąć stosowania dyrektywy w sprawie zamówień publicznych¹ (2009/81/WE), a tym samym osłabiania wspólnego rynku obrony; wzywa Komisję do przeglądu dyrektyw w sprawie transferu produktów związanych z obronnością² i zamówień w dziedzinie obronności, a także dyrektywy w sprawie transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie (2009/43/WE) w celu wzmocnienia wspólnego rynku obronnego i wprowadzenia elastyczności w sytuacjach kryzysowych takich jak ta, z którą mamy obecnie do czynienia;
72. wzywa Komisję do opracowania lepiej finansowanego, bardziej strategicznego i skutecznego nowego funduszu w miejsce Europejskiego Funduszu Obronnego, który będzie wspierał wspólne badania naukowe i innowacje w dziedzinie obronności na wszystkich etapach łańcucha dostaw oraz stworzy warunki do sprostania wyzwaniom technologicznym takim jak zaawansowane, trwałe zagrożenia, sztuczna inteligencja i uczenie maszynowe, obliczenia kwantowe, wojskowy internet rzeczy, bezpieczeństwo, ataki w łańcuchu dostaw, exploity zero-day i bezpieczeństwo w chmurze; apeluje o ustanowienie agencji UE, na wzór Agencji Zaawansowanych Projektów Badawczych Departamentu Obrony USA, jako części Europejskiej Agencji Obrony, na której spoczywałaby wyłączna odpowiedzialność za wspieranie badań nad nowymi i przełomowymi technologiami, z dostępem do odpowiedniej ilości kapitału wysokiego ryzyka;

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniająca dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE (Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/81/oj>).

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/43/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie (Dz.U. L 146 z 10.6.2009, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/43/oj>).

Finansowanie i inwestycje

73. wyraża zaniepokojenie, że bez znacznego zwiększenia inwestycji w obronność cele UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony nie zostaną osiągnięte, zarówno pod względem wsparcia wojskowego dla Ukrainy, jak i poprawy naszego wspólnego bezpieczeństwa; podkreśla fakt, że koszt braku gotowości na najbardziej ekstremalne zagrożenia militarne byłby znacznie wyższy niż koszt zdecydowanych działań UE na rzecz gotowości; wzywa UE i jej państwa członkowskie do pracy i uzgodnienia konkretnych sposobów i środków osiągnięcia znacznego krótko- i długoterminowego wzrostu publicznych i prywatnych inwestycji w obronność i bezpieczeństwo;
74. uważa, że w następnych wieloletnich ramach finansowych (WRF) UE linie wydatków na obronność będą musiały odzwierciedlać nowy priorytet „gotowość na najbardziej skrajne zagrożenia wojskowe”;
75. podkreśla, że pilne potrzeby nie mogą czekać na kolejne WRF; podkreśla, że należy niezwłocznie zbadać innowacyjne rozwiązania w celu znalezienia dodatkowego finansowania, takie jak inwestowanie w sektor obrony, ułatwienie i przyspieszenie zmiany przeznaczenia funduszy z jednego projektu na drugi oraz zbadanie możliwości dostosowania kryteriów finansowania UE w celu nadania nowego znaczenia kryteriom bezpieczeństwa przy przydzielaniu środków;
76. z zadowoleniem przyjmuje pięciopunktowy plan Rearm Europe zaproponowany przez przewodniczącą Komisji 4 marca 2025 r.;
77. zdecydowanie popiera pogląd, że państwa członkowskie UE muszą osiągnąć nowe, wyższe poziomy finansowania obronności i bezpieczeństwa; zauważa, że niektóre państwa członkowskie już zwiększyły swoje wydatki na obronność do 5 % PKB;
78. z zadowoleniem przyjmuje propozycje przedstawione w niedawnym sprawozdaniu Niinistö w odniesieniu do finansowania europejskiej obronności; popiera utworzenie instrumentu na rzecz obrony Europy i na rzecz zabezpieczenia Europy; z równym zadowoleniem przyjmuje i popiera propozycję ustanowienia programu gwarancji inwestycyjnych wzorowanego na InvestEU, o otwartej architekturze, który ma na celu pobudzenie inwestycji sektora prywatnego oraz wydanie „europejskiego standardu obligacji na rzecz gotowości”;
79. jest zdania, że krajowe plany odbudowy i zwiększania odporności powinny zostać zmienione, aby uwzględnić w nich nowe finansowanie na potrzeby obronności; apeluje, aby inwestycje te uwzględniały też słabe punkty zarówno zdolności wojskowych, jak i tkanki społecznej, co umożliwi zwalczanie wszelkich zagrożeń dla naszych wartości, modelu społecznego, bezpieczeństwa i obronności;
80. wzywa państwa członkowskie do wsparcia utworzenia banku obrony, bezpieczeństwa i odporności, który będzie służył jako wielostronna instytucja kredytująca udzielająca niskoprocentowanych, długoterminowych pożyczek, mogących wspierać realizację kluczowych priorytetów bezpieczeństwa narodowego, takich jak dozbrojenie, modernizacja obronności, wysiłki na rzecz odbudowy w Ukrainie i wykup infrastruktury krytycznej będącej obecnie własnością wrogich krajów spoza UE;
81. apeluje o zbadanie systemu europejskich obligacji obronnych, który umożliwiłby

finansowanie z góry dużych inwestycji wojskowych; apeluje także o zbadanie możliwości spożytkowania niewykorzystanych tzw. koronaobligacji na instrumenty obronne w celu uzupełnienia planu Komisji ReArm Europe, ponieważ UE odczuwa obecnie pilną potrzebę zwiększenia bezpieczeństwa i obrony, aby chronić swoich obywateli, przywrócić zdolność do odstraszenia i wspierać swoich sojuszników, przede wszystkim Ukrainę;

82. zgodnie z planem Komisji ReArm Europe ponawia swój apel do Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) oraz innych międzynarodowych instytucji finansowych i banków prywatnych w Europie o bardziej aktywne inwestowanie w europejski przemysł obronny; wzywa w szczególności do pilnego przeglądu polityki kredytowej EBI i natychmiastowej elastyczności w celu usunięcia obecnych ograniczeń w finansowaniu obronności, a także do zbadania możliwości emisji długu przeznaczonego na finansowanie projektów w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony;
83. wzywa przewodniczącego Rady António Costę do natychmiastowego zwołania Rady Europejskiej w związku z wnioskami zawartymi w białej księdze, aby przywódcy UE mogli uzgodnić natychmiastowe i dalekosiężne decyzje zmierzające do wdrożenia Europejskiej Unii Obrony, zgodnie z art. 42 ust. 2 TUE, oraz szczegółowo omówić środki określone w białej księdze;
84. z zadowoleniem przyjmuje wyniki nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej z 6 marca 2025 r. i zwraca się do państw członkowskich o podjęcie zdecydowanych działań podczas zbliżającego się marcowego posiedzenia Rady;
85. podkreśla potrzebę wzmocnienia naszego partnerstwa z krajami o podobnych poglądach, szczególnie tymi w Europie, takimi jak Zjednoczone Królestwo i Norwegia; apeluje o zawarcie szeroko zakrojonego paktu bezpieczeństwa między UE a Zjednoczonym Królestwem, obejmującego również kluczowe tematy takie jak energia, migracja i minerały krytyczne; wskazuje na wartość dodaną rozwijania naszych relacji z globalnymi partnerami takimi jak USA, Japonia i Australia;
86. wzywa do zacieśnienia współpracy z krajami Bałkanów Zachodnich w dziedzinie przemysłu obronnego; podkreśla, że kraje Bałkanów Zachodnich dysponują znaczną wiedzą fachową w zakresie przemysłu obronnego oraz że UE powinna rozważyć zamawianie u nich sprzętu wojskowego; podkreśla, że podejście to pomogłoby wzmocnić kraje Bałkanów Zachodnich jako sojuszników UE;
87. uważa, że trzeba podjąć wszelkie wysiłki, aby utrzymać i w miarę możliwości wzmocnić współpracę transatlantycką w każdej dziedzinie sektora wojskowego i obronnego, pamiętając jednocześnie o potrzebie wspierania europejskiej obronności i rozwoju większej suwerenności;
88. zauważa, że powyższe pozostaje bez uszczerbku dla specyficznego charakteru polityki bezpieczeństwa i obrony niektórych państw członkowskich;

o

o o

89. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawicielce Unii

do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, przewodniczącej Komisji i właściwym członkom Komisji, agencjom UE działającym w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.